

Bálintné Kovács Júlia

Szó esett - írott formában - (*verba volant...*) a Füzetek 224. számában, (2016. július-augusztus) arról, hogy Budakalászon immár 13. alkalommal rendezték meg a Kárpát-medencei Kisebbségi Magyar Közművelődési Civil Szervezetek Fórumát. Ezt a Fórumot sokáig Halász Péter együtt szervezte Romhányi Andrással.

Hálás vagyok a sorsnak, hogy 12 fórumon részt vehettem, képviselve az „Arménia” Örménymagyar Baráti Társaságot, ott számos örménymaggyarral találkoztam, még többről szereztem tudomást.

Európa 7-8 országából, gyűltünk ott össze, az előadók között is voltak örmény gyökerűek és a résztvevők felhívták a figyelmemet a hazájukban, otthonaikban élő örmény gyökerű ismerőseikre, akikkel kapcsolatot teremthettem.

Az idén mindannyiunknak nagyon hiányzott Halász Péter, aki az alább közölt levélben üdvözölte a Fórumot.

Üzenet Budakalásza Kárpát-medencei barátainak

Miközben a szívem szakad meg, hogy nem lehetek közöttetek a Budakalászi Faluház oly otthonos falai között, voltaképpen örülök is, hogy nem ott kell kínlódnom törött csípőmmel, járőkeretemmel, mankómmal csoszogva-bicegve, ahol valamikor oly fürgén jöttem-mentem, s másztam meg Veletek a képzületünk elé varázsolt Ős-Budavárat. Mert bizony most még magamnak sem nyújtok épületes látványt törődött állapotomban.

Romhányi András barátom kedves felkérésére három tételes üzenetet küldök számotokra:

1. Soha, egyetlen perecre sem bántam meg, hogy 2111 nappal ezelőtt beköltöztem Erdélybe, annak is a legkeletibb csücskébe, Székelyföld és Moldva határára. Nem állítom, hogy innen sokkal jobban látom a kisebbségbe kényszerült magyarság helyzetét, de azt igen, hogy innen, közelebről úgy tűnik: *bajaink jelentős részét inkább köszönhetjük saját magunknak*, mint a többségi hatalom ármánykodásának. S, ha erőteljesebben, előítéletektől mentesebben, de mondhatom úgy is: megbocsájtóbban tudnánk egymással összefogni, *jobb eséllyel*

szállhatnánk szembe a „külső” csábításokkal és veszedelmekkel.

2. Megerősödtem abban a meggyőződésben, hogy sem az egyén, sem a közösség számára *nincsen reménytelen helyzet*. A kisebbségben élő ember számára a legnagyobb bajt az jelenti, ha engedi magán – ha engedjük magunkon – elhatalmasodni a *tehetetlenség érzését*. A magam példáján látom, hogy 2015. október 20-i combnyaktörésem óta mérhetetlen mennyiségű könyvet tudtam elolvasni részint tudásvágyból, részint szórakozásból. Ez idő alatt több mint egy tucat kisebb-nagyobb írásom jelent meg – köztük egy 460 oldalas tanulmánykötet, amit persze már csak szerkesztenem kellett –, több előadásomat olvasták föl helyettem különböző rendezvényeken, részt veszek a Moldvai Magyarság című folyóirat szerkesztésében és számos csángó barátom írásán végzem el a szükséges segítő korrigálásokat. Továbbá az elmúlt években tőlem telhetően megismerkedtem *Márton Áron* püspök életével és munkásságával, és megtanulhattam Tőle, hogy szelíd eltökéltséggel vagy éppen határozott következetességgel a

legelvetemültebb – hogy finom legyek – *fe-nevadakkal* is szembe lehet és szembe is kell nézni. Minden kisebbségben élő magyarnak – és hol nem vagyunk kisebbségben!? – baráti szeretettel ajánlom Márton Áron műveinek, vagy akár csak levelezésének gondos és értő olvasását, tanulmányozását.

3. Csak azt sajnálom, hogy nem 50, vagy legalább 25 esztendővel ezelőtt jöttem be Erdélybe, Moldvába. Akkor ugyanis még sokkal alacsonyabbak voltak – legalábbis nekem – a hegyek, hagyományosabbak voltak – legalábbis számomra – a társadalmi közösségek, és barátságosabbak – legalábbis hozzám – a fehérnépek.

Eredményes tanácskozást kíván valamennyiőtöknek a felhőkben gazdag, vadvirágos Gyimesből:

Halász Péter

**Kiegészítésül „tallóztam”
a világhálóról, küssé napra készvé téve a
számokat...**

Halász Péter a Honismereti Szövetség örökös tiszteletbeli elnöke, bár végzettsége szerint agrármérnök, 2014-ben volt 55 esztendeje, egyetemistaként kapcsolódott be az önkéntes néprajzi gyűjtésbe. 1960 óta vesz

részt a honismereti mozgalomban: kezdetben néprajzi pályázatok, kisebb-nagyobb cikkek szerzőjeként, 1974-től 2000-ig a Honismeret folyóirat szerkesztőjeként, 1995-től 2010-ig a Honismereti Szövetség elnökeként. 2010-ben Budapestről Gyimesközéplekora költözött, így közelebb került ahhoz a magyar népcsoporthoz és tájhoz, mely közel áll szívéhez, innen folytatja a moldvai csángó népelet kutatását, s a csángó közösségek érdekévédelmét. 2011-től a Csíkszeredában megjelenő Moldvai Magyarság című folyóirat szerkesztő bizottságának tagja. A Honismeret folyóirat szerkesztő bizottságának aktív tagjaként jelenleg is kapcsolatot tart a Székelyföld honismereti közösségeivel, résztvevője az évről évre megrendezett Honismereti Akadémiáknak. Halász Péter gazdag néprajzkutatói, honismereti, művelődésszervezői munkásságának eredményeit számos kötet, tanulmány és cikk őrzi. 55 év óta végzett honismereti munkásságára tekint vissza a *Hol ér véget a múlt?* – *Hat évtized a honismeret szolgálatában* címmel 2014-ben megjelent gyűjteményes tanulmánykötet, amelyet először a XLII. Országos Honismereti Akadémia keretében mutattak be Kecskeméten, 2014 júliusban.

**Hollósy Simon-emléktábla koszorúzás és megemlékező műsor
2017. február 2-án a XII. ker. ÖNÖ rendezésében**

